

Человѣкъ нѣма който да му пазн кѣщѣтъ. И тѣй, кой ще да е отворилъ на оногось непознатыйтъ?

— Заведи мя ты на онѣзь кѣщѣ.

— Готовъ съмъ, вървѣте подирѣ ми.

И натрупаниата по край морето сганъ, скупомъ потегли на слѣдъ чловѣцѣтъ на властѣтъ, и пыташе съ любопытство да ся научи какво е станѣло. Но никой незнаеше на здраво.

— Ще уловятъ Бая Паскаля, думахъ нѣкои.

— Не е това; Господинъ Паскаль не е тука, има толкозь дена не е слѣзвалъ; думахъ други.

— А че какво па друго ще да е?

— Кой бѣсть го знае!

— Да попытамы запѣтетата.

И сганѣта както вървѣше подирѣ имъ спрѣ, ся тѣй скупомъ прѣдъ кѣщѣтъ на Паскаля Тоннера.

Тая кѣща бѣше, както рѣкохмы, каменна. Външнитѣ ѣ врата бѣхъ остри като стрѣла на горѣ; двѣтъ ѣ крыла бѣхъ обложени съ тънки листовѣ жѣлѣзо *): тѣй сѣщо и крылѣтъ на притворкѣтъ прозоречны и на двата ката на кѣщѣтъ. Прѣзъ външнѣтъ протѣкъ ся влѣзваше въ една малка градинка; а собствениыйтъ входъ въ градинѣтъ бѣше на отвѣднѣтъ странѣ. Тая кѣща имаше изгледъ унылъ нѣкакъ и мраченъ и дивъ. Зидовѣтъ на градинѣтъ ся виждахъ обрасли съ дивъ бурянакъ, стѣнѣтъ на кѣщѣтъ почернѣли отъ много врѣмѣето и поплѣсневѣли, затвореннѣтъ и рѣдко отвареннѣтъ прозорцы, и всичко въ неѣ и около неѣ изобщо тѣй като на пустошь бѣше и на мистизмъ дѣхаше. Никой, отъ мѣстнытъ жители никога не бѣ ся сподобилъ да види извѣтрѣ тѣзи кѣщѣ. Повечето отъ всички

*) Тенекѣ е персѣйска рѣчь, едносѣщна съ славенскѣтъ тенѣка, и тънка.